

Η ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ. ΜΙΑ ΒΡΑΧΕΙΑ ΣΥΝΟΨΗ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.

ΠΑΝΟΣ Ε. ΒΑΡΔΑΣ

Καθηγητής Καρδιολογίας, Διευθυντής Σύνταξης

Το Ελληνικό Εθνικό Σύστημα Υγείας, ιδιαίτερα μετά την επικράτηση του σοσιαλιστικού κόμματος το 1981, ακολούθησε μία ενδιαφέρουσα διαδρομή, υιοθετώντας το δόγμα της δωρεάν περίθαλψης, για όλους όσοι προσέφευγαν στις υπηρεσίες του.

Στη διάρκεια της δεκαετίας 1980 – 1990 υπήρξε μία κοσμογονία πρωτοβουλιών, όπου Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία ιδρύθηκαν, Κέντρα Υγείας αναπτύχθηκαν και χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας προσφέρθηκαν.

Όλα τα προηγούμενα, τροποποίησαν θεμελιακά, τη μορφή της παρεχόμενης περίθαλψης, σε όλα τα επίπεδα και ιδιαίτερα στην Ελληνική Περιφέρεια.

Η ανάπτυξη των νέων μεγάλων Πανεπιστημιακών Νοσοκομείων και η ταυτόχρονη ανάπτυξη των συναφών ιατρικών σχολών, θεωρώ ότι υπήρξε μία από τις σημαντικότερες εξελίξεις του προηγούμενου αιώνα, για την περίθαλψη στη χώρα μας.

Όλα τα προηγούμενα θα ήταν εξαιρετικά ωραία, αν είχαν στοιχειωδώς βασιστεί στη σχέση κόστους, καλής διαχείρισης και αποτελεσματικότητας. Δυστυχώς, η πολιτική ηγεσία, όλων των τελευταίων 30 χρόνων, για λόγους ποικίλους, δεν μπόρεσε να εξηγήσει ότι η ευφορία της κατανάλωσης δεν ήταν βιώσιμη.

Σκόπιμα εδώ, χρησιμοποιώ το ρήμα «εξηγήσει» αντί του ρήματος «αντιληφθεί». Οπωσδήποτε ήταν γνωστό σε πολλούς, ότι η ασύδοτη, παράλογη και δαπανηρή διαδρομή, του Εθνικού Συστήματος Υγείας, θα οδηγούσε μοιραία στην αποσύνθεση και τον εκφυλισμό του. Φαίνεται όμως, ότι διαχρονικά στην ιστορία των λαών, αυτό που μετρά είναι η δύναμη του τρέχοντος και όχι η γοητεία της λογικής.

Σήμερα, η χρεωκοπημένη χώρα μας, αναγκάζεται σε βίαιες προσαρμογές, πρωτοφανείς σε ρυθμούς εφαρμογής και μεγέθη. Οι προσαρμογές αυτές είναι μονόδρομος. Δε νομίζω ότι υπάρχει

εναλλακτική πρόταση, για τη στοιχειώδη διάσωση του συστήματος.

Επιτρέψατέ μου ωστόσο, τις ακόλουθες μελαγχολικές σκέψεις:

α. Είναι δυνατόν να κρατηθεί βιώσιμο, ένα σύστημα υγείας που το αποικίζουν σαράντα χιλιάδες περισσότεροι γιατροί, από αυτούς που χρειάζονται ;

β. Είναι δυνατόν να διατηρηθεί βιώσιμο, ένα σύστημα υγείας, όπου σ'αυτό έχουν ενταχθεί, για να το υπηρετήσουν πολλαπλάσια εργαστήρια βιοχημικών πράξεων και απεικονιστικών τεχνικών, σε σχέση με όλη την οικονομικά εύρωστη κεντρική Ευρώπη;

γ. Είναι βιώσιμο ένα σύστημα υγείας, που έχει ως κύριο γνώμονα, πώς θα μοιράσει μία πίτα που όλο συρρικνώνεται, σε όλους τους προηγούμενους, χωρίς να λαμβάνει καμία πρόνοια, για την αξιοκρατία, την ποιότητα και την καινοτομία;

Εστιάζοντας ιδιαίτερα στο αντικείμενο της Καρδιαγγειακής Ιατρικής, αυτής της ειδικότητας, που είναι σήμερα, θύμα της επιτυχίας της, οι προβλέψεις μου και εκτιμήσεις μας είναι περισσότερο μελαγχολικές.

Το «σύστημα» στην προσπάθειά της οριζόντιας μείωσης του κόστους δε διακρίνει την ανάγκη υποστήριξης της καινοτομίας, δεν εύχεται στην ανάπτυξη της έρευνας, ούτε ενδιαφέρεται, για το μέλλον της εκπαίδευσης.

Το «σύστημα» ασφαλώς δεν έχει ως προτεραιότητα τα κέντρα αξιοκρατίας, τα νέα φάρμακα ή την εξέλιξη της Ιατρικής Τεχνολογίας.

Το «σύστημα» δεν έχει ασφαλώς οποιαδήποτε πολιτική προοπτικής ανάπτυξης.

Δυστυχώς, ουδείς έχει τη δύναμη να εξηγήσει ότι το σύστημα δεν είναι βιώσιμο, αλλά απλά παρηγορητικό στην παρούσα μορφή του.

Η δύναμη του «τρέχοντος» είναι πολύ ουσιαστικότερη από την ευπρέπεια της λογικής.